

GENT

Ik heb dus heel mijn even in een bank gewerkt, het blauw fabriekske.

Op een dag zeiden ze tegen mij: "Vanaf volgende maand gaat ge in Gent werken ipv in Brussel. Maar je moet er niet mee inzitten, we gaan u daarvoor wat meer betalen. Rare jongens in die bank, maar kom, ik ging dus elke dag naar de Vlaanderenstraat in plaats van de trein naar Brussel.

Dat was plezant, een kantoor met zicht op wat Griekse restaurants, het dak van de Nationale Bank en St Baafs.

Ze hadden mij wel goed bij mijn pietje, ze maakten mij verantwoordelijk voor het alarm. Als de wattman van tram 1 een beetje haastig was en daar 's avonds laat wat te snel door de Vlaanderenstraat naar beneden reed sloeg dat alarm op tilt en belden ze mij thuis vanuit Brussel.

"Monsieur, il y a un voleur et il y a du feu." Ik zei "Ja, 't is al goed, die dief is aan het barbecueën, k ben al op weg."

Ik kwam daar toegestuikt en er stond er al een busje van de flikken en een bende pompiers mee een bijl.

"Mijnheer moeten we de deur inslaan? "

Ik zei: "Nee nee, ik heb de sleutel, ik zal de deur wel openmaken. Ik zou de dag daarna in de tocht gezeten hebben.

En dan zei er één van die flieden tegen mij: "Gaat gij eens kijken of dat die dief niet op zolder zit." Ge ziet dat van hier. Ik vind dat de flieden altijd voorrang hebben.

We hadden daar in de Vlaanderenstraat ook een bancontact in ons façade. Dat moet dus regelmatig met geld gevuld worden. Normaal was dat voor een collega, maar hij was

ziek, dus ik deed dat eens in zijn plaats. Wij met twee, gelijk twee groten, naar de Nationale Bank, dat was daar aan dat parkje waar dat de broers van Eyck zitten. Voor 8 miljoen, in briefjes van 1000 frank. Ik krijg door zo 8 pakken van de grootte van een baksteen. Ik had dat nog nooit gedaan dus ik vraag aan de man in zijn aquarium of dat hij geen zakje had. Hij had dat niet. Ik heb dan maar de ceintuur van mijne mantel hard aangespannen en die acht bakstenen in mijn kleren gestoken.

Terug in de Vlaanderenstraat begin ik dat machine te laden, hup, dat alarm gaat af. Ge moest dat vullen vanop straat, onmiddellijk drie combi's rond mij. En het is niet te geloven. Ik zei tegen die politiemannen "t Is niets ik werk hier". Die geloofden mij, en zonder zelfs mijn pas te vragen reden ze weer weg. Dat moet geweest zijn omdat ik Gents spreek, ik zag er toen ook al niet naar uit als een employée bancaire disingtué.

Fusie

Overlaatst zag ik in één van mijn fotoboeken van mijn reizen een foto van mij, in Manado met in mijn handen de gazette The Jakarta Post; Op die foto kunt ge op de voorkant van de gazette lezen, in grote letters: "privatisation of banks".

Dat was 1995, in Sulawesi, Multatuli zou zeggen Celebes. In Manado hadden de Celebesen indertijd meegevochten samen met de Hollanders tegen Soekarno en Bung Hatta, een Aziatisch soort zwarten dus. Collaborateurs hebt ge overal.

In dat jaar ging Koningin Beatrix in Manado het eiland Bunaken bezoeken. Er moest er daar voor haar een WC beschikbaar zijn, dat was voor het protocol en ze hadden dat gebouwd op het strand, een bergske met een huizeke met een trapke daarnaartoe en binnen een fayence van Villeroy Boch. Mijn vrouw heeft hem als eerste geprobeerd en ze waren blij dat de pot was goedgekeurd door een Europese expert.

Ik zat daar met die krant in mijn handen en met de privatisering van de banken in mijn hoofd. Ik had er voor gekozen om aan de Staat te werken en nu, dat was gelijk aan een veganist een biefstuk te eten geven. Ik was ook een beetje aan het bekomen van onzen uitstap de dag tevoren. Onze gids, een brave jongen, we zijn nog bij hem thuis goeiendag gaan zeggen tegen zijn vrouw en zijn kinderen. Wij konden dat, mijn vrouw verstaat Indonesisch en ik spreek het. Onze gids had mij uitgedaagd dat ik een toerist was die niet wilde eten wat da zij eten. We zijn dus all the way gegaan: gewone hond, bosrat en vliegende hond, dat zijn vleermuizen. 't Moeilijkste was de vleugel van de vleermuizen, maar als ge dat kunt opeten kunt ge ook wel twee banken helpen fusionneren. Terug thuis zijn we door aan begonnen, van twee banken een bank maken

We hebben bij de fusie of beter, privatisering, wel een valse start genomen. Heel de santeboutique van die twee banken moest naar één grote computer verhuisd worden en samen gezet. Dat mengen had bij een hele hoop bankrekeningen het oud domicilie-adres weergezet.

Voor mensen die gescheiden zijn is dat ambetant als de ex rekening van de ander ziet, het was nog ambetanter voor die pater die de gelofte van armoede had afgelegd en nu was de stand van zijn dikke spaarboek bij vader abt toegekomen. En dan was er de conciërge die in de portierswoning was getrokken waar de baas zijn bedrijf was begonnen en die nu in ne

sjieke villa woonde. Die conciërge liep in de fabriek rond met de rekeningstand van de Baas: "Hij heeft miljoenen op zijn rekening staan."

Maar dat waren maar kleine accidents de parcours op weg naar de grote manoeuvres: Je kwam overal hollanders tegen, een privé vliegtuig van de bank vloog alle dagen over en weer van brussel naar luxemburg en alle dagen werden er bureaus leeggemaakt van mensen die hun opzeg haddenn gekregen, vooropzeg uitbetaald, wet claeys.

En als er twee oudgedienden van het klein parastataal fabriekske elkaar in de gang tegenkwamen was het van: "Ah , tu est toujours la, toi?" , " Oui et toi aussi?" " Oui , ils nous ont oubliés".

En zo heb ik nog 15 jaar in de privé gediend.

WERKEN IN HET BUITENLAND

Dat ik al een stukje van de wereld heb gezien, dat heb ik al te veel verteld.

Omdat ik het reizen gewoon was vroeg Fortis mij of ik buitenlandse missies wilde doen. Ze vonden dat niet erg dat men door mijn engels kon horen dat mijn moedertaal het Gents van de Brugse Poort is.

Mijn eerste serieuze opdracht was in Kuala Lumpur in Maleisie.

Een vergadering bij Maybank op hoog niveau, ik heb daar mijn ogen wijd opengetrokken. Al van bij het binnenkomen, er stonden daar zo een paar filipinos in een blekenblauwe training met een groot geweer aan de ingang, ik dacht , is dat hier een overval , maar dat was blijkbaar de security.

Ik stap uit de lift op het hoogste verdiep, het was alsof dat we binnenstapten in de salon van de Raj van Jaisalmer in Rajastan. Ik zette mij in zo een diepe zetel, subiet dubbelgevouwen met mijn kin tussen mijn knieën. En dan , twee drie mannetjes die op handen en voeten , echt , op handen voeten rondschuifelen om ons fruitsap en water te serveren. Iedereen geserveerd en zij op handen en knieën naar buiten. 't Was entracte en ik naar de wc. Dat was daar allemaal marmer en goud, maar die wc, een soort franse wc, dat kende ik wel maar, geen wc papier, alleen zo een spuitje, gelijk om de tuin te sproeien. Dat dierf ik niet te bezigen, als ge u mist staat de daar mee een natte broek, en zo die vergadering were binnen? Ik heb het kunnen ophoude tot in het hotel.

In Hong Kong heb ik leren Japans eten, japans, voor de chinezen is dat "de grand chic"; in Roemenië heb ik Palenka leren drinken, in Warsaw Ziviez en in Istanbul Raki, dat is een beetje gelijk pastis.

Maar nu mag dat niet meer van Erdogan , 't is slecht voor de Corona.

In Istanbul was ik een soort adviseur, Fortis Brussel had daar een bank gekocht, in het kader van de vlucht vooruit, en ik mocht dat ginder een beetje gaan uitleggen.

Ik werd ginder ontvangen aan zo een grote conferentietafel, de grote baas , mr Faik aan de ene kant en ik aan den andere kant en daartussen twee dozijn turkse managers en veel managerinnen. De mannen doen daar ingenieur en de vrouwen soft science. Er werden

zo wat beleefdheden uitgewisseld en dan vroeg Mr Faik mij: Dear Mister Verbeeck, kent gij de three major lies, de drie grootste leugens. Ik zei natuurlijk van nee.

First lie: iemand die u al lang geld terug moet en die zegt: ik heb dat juist gisteren overgeschreven, het zal morgen op uw rekening staan.

Tweede grote leugen: tegen een vrouw zeggen : ik zal u wel naar huis voeren , als ik mag kom ik nog een keer binnen, maar ik zal u morgen nog altijd respecteren. Al die vrouwen knikken.

Derde grote leugen: ik kom van Brussel en ik ben hier om u te helpen.

Ik heb hem zijn overwinning gelaten, t was mijn baas in Turkije en we zijn altijd goed overeengekomen.

Maar mijn hotel in Istanbul, met zijn draaiende derwischen, dobbel raki in de bar en ontbijt met zicht op de bosporus, de aya sofia en topkapi, dat was daar wel het begin van het einde. Ik zag de top van Fortis, alleen Maurice was er niet bij, met een privé jet in Istanbul landen voor een vergadering van een half uurtje en ik zei tegen mijzelf :
"De hoogmoed komt voor de val."

Op het einde was het daar gelijk de belgische geschiedenis achterstevooren. Eerst kwamen de hollanders weer, en die deden of er nooit een stomme van Portici was geweest en zij moesten op hun beurt op de loop voor Napoleon Paribas.

De boeken toe.

En voor mij was het weer gelijk dat ik was begonnen : ik kreeg weer mijn loon van de staat, mijn pensioen.